

risiko at løbe for at få en så fundamental rettighed stadfæstet.

Vores bud på at gøre noget ved det, der er reelt, nemlig at der er en naturlig angst i befolkningen i forbindelse med de angreb, der har været på rockerborgene, er bl.a., at politiet må gøre det, de er ansat til, og som de også har gjort på det sidste, nemlig at patruljere og øge deres tilstedeværelse ved rockerborgene.

Vi fik også beskrevet meget malende i debatten, at der åbenbart er ganske mange politimæssige ressourcer, som kunne sættes ind. Tre hundrede og et eller andet antal betjente i en enkelt gade eller for den sags skyld spredt ud på nogle flere vil nok gøre det ret umuligt for de fleste rockere at komme forbi med panserværnsraketter, og hvad vi ellers har hørt.

Arne Melchior (CD):

Da der sidst var krig i Danmark og Danmark i øvrigt var besat den største del af tiden, formede man folkeligt et udtryk, som jeg tænker tilbage på med tilfredshed. Det hed: I unormale tider bliver det normale unormalt. Under unormale forhold kan man ikke bære sig ad i ét og alt, som man plejer at gøre under normale forhold.

Det er sådan en situation, vi er i i øjeblikket: Vi skal til at foretage os noget usædvanligt, fordi der er en usædvanlig situation. Både indholdet og gennemførelsen af lovforslaget er i forskellige henseender usædvanlig, naturligvis ikke på den forkerte side af loven, end ikke på kant med eller af loven, men usædvanlig, indrømmet.

Men det er noget usædvanlig godt, og jeg har sådan en lyst til at citere fra Heibergs skuespil »Elverhøj«. Jeg tror, det er den allersidste scene, i hvert fald er det en af de sidste. Der er sket det, at jomfru Agnete har klaget sin nød til kongen, og han har hjulpet hende, og han forsikrer hende om, at hun til enhver tid trygt kan klage til ham vedrørende sin sorg, sine håb og sin frygt. Og så lader Heiberg kong Christian sige: Således var det stedse skik i Danmark, jeg ser i ånden, sådan skal det og forblive!

Det er faktisk den situation, vi oplever her. Nu er det ikke kongen, der har magten, men det er dette hus, der har magten og dermed pligten. Når nogle af borgerne kommer og klager deres nød, fortæller om deres frygt og deres håb, er det selvfølgelig vor opgave, at det stedse skal forblive sådan i Danmark, at så tager vi det alvorligt, og hvis klagerne er berettigede, gør vi noget for at afhjælpe situationen.

Denne lov er derfor ikke, som den er blevet skældt ud for af visse kommentatorer, et udtryk for taktik. Der er ikke tale om knæfald for en stemning, det er ikke gallupdemokrati. Der er overhovedet ikke tale om at være på kant med grundloven, således som der tydeligt og udførligt er redegjort for i bemærkningerne. Det er en hensyntagen til berettiget sorg og klage.

Og så er der nogle, der siger: Jamen det løser jo ikke det hele. Det er der mange der har sagt. Nej, hvornår har vi eller andre nogen sinde formået at løse store komplekse sammensatte gennem lang tid eksisterende problemer sådan i et snuoptag? Men fordi vi ikke kan løse det hele, ville vi da være nogle skarn, hvis vi ikke i det mindste forsøgte at løse mest muligt af det.

Der har været så meget tale om tilhold i denne sammenhæng. Jeg er glad for, at lovteksten, også bemærkningerne, næsten ikke bruger ordet tilhold, men bruger ordet forbud. Et tilhold opfattes almindeligvis som en slags henstilling. Det er der altså ikke tale om her. Denne lov har et indhold, der under visse forhold fører til et tilhold, som er et forbud mod et tilholdssted. Det burde derfor snarere kaldes et bortehold, som under visse omstændigheder kan føre til en anholdelse med følgende ophold i et fængsel, så man kan få hold på de pågældende.

Jeg vil gerne takke justitsministeren og regeringen for, at man ikke har brugt dette svage ord tilhold, men at der udtrykkeligt i overskriften, i paragrafferne og næsten hele vejen i bemærkningerne er tale om forbud mod ophold i bestemte ejendomme, og jeg citerer fra bemærkningerne, at et opholdsforbud er tillige et adgangsforbud.

Så skal jeg til slut udtrykke min sorg over, at så klog en mand som Politikens chefredaktør, Tøger Seidenfaden, i går anbefalede, at man i stedet for skulle have benyttet sig af grundlovens § 78, stk. 2, hvor der er tale om, at foreninger under visse omstændigheder kan opløses ved dom. Redaktør Seidenfaden burde nemt have forstået, at det mindst vil tage et halvt år, et helt år eller mere at lave anklageskrift og gennemføre en sådan proces, og at der her efter denne vejløse, som kom til magtens indehaver, var brug for at gøre noget omgående. Det er det, vi gør, det er det, vi har pligt til at gøre eller se at få gjort hurtigst muligt.

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er på høje tid, at der bliver gjort noget ved rockerkriminaliteten. Når man nu ser, hvilke